

er netop det, som de ikke forekomme mig at være. Det forekommer mig nemlig, at Anmærkningerne til Finantsloven pege hen paa, at der dog ikke er saa stor Usandsynlighed for, at dette Foretagende kan være udsat for Fare, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord af hvad deri siges: „Ministeriet antager navnlig, hedder det, at Udgifterne til Vedligeholdelsen og til den dertil nødvendige Opsamling af et Reservecfond for at møde de større Krav, som fra Tid til anden neppe ville udeblive, bør ansættes temmelig rundeliggende“; endvidere hedder det: „Ministeriet er kommet til den Overbeviisning, at Foretagendet, under Forudsætning af en Brotaxt, der omtrent svarer til den nuværende Færgesaxt, nogenlunde vil kunne bære sig selv, saalænge der ikke indtræffer særdeles Uheld“; længere nede hedder det: „Det er et Foretagende, som vil medføre ikke blot store Udgifter, men ogsaa Risiko“, og endelig siges der: „Spørgsmaalet om, hvorvidt de Landdistrikter paa begge Sider af Liimfjorden, som næst Alsborg have størst Interesse i Sagen, skulle deeltage i de deraf flydende Udgifter, forbeholdes den Tid, da muligen indtrædende Uheld maatte udtræve nye Anstrengelser osv.“ Nu veed jeg vel, at saadanne større og mere indgribende Foretagender stedse kunne være udsatte for Farer, men det forekommer mig dog, at de Ord, jeg har tilladt mig at oplæse, pege hen paa, at Muligheden her endog saa ligger temmelig nær; der synes at være en stærk Formodning for, at dette Broforetagende vil være udsat for Fare, og hvori denne Fare bestaaer, skal jeg tillade mig kortelig at fremsætte. Den bestaaer for det Første i den stærke Strømning, som finder Sted mellem Alsborg og Nørresundby og som, naar Fjorden sættes i Væggelse af Stormen, kan være meget rivende; Pontonbroen maa derfor befæstes ved Jernankere eller paa anden Maade, og under alle Omstændigheder maa Befæstningen gribe fat i Bunden; men det er jo bekendt, at Bunden der bestaaer af et mange Aen dybt Dyndlag, og det er derfor høist sandsynligt, at Broen under særdeles ugunstige Omstændigheder ikke vil kunne staae sig mod Strømmen og Stormen i Forening. Dette er imidlertid ikke den største Fare; thi selv om Broen blev revet

op, vilde det vel foruden anden Ulempe foranledige en Befæstning, men denne vilde dog, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, ikke blive saa betydelig. Derimod er der en anden stor Fare, som selve de Teknikere, der have havt med Sagen at gjøre, have maattet erkjende, og det er Sisgangen, hvorved Forholdene ere sølgende. Naar Isen bryder op i Fjorden, skeer det som oftest med vestlig Strøm, og Isen tager da en rivende Fart Ost ud efter; endel af den standser vel ved Nerne Gjøl, Mland og Egholm og skruer sig der op i Masse, men en stor Deel af den, og maaskee den største Deel, vil blive draget ind i Lybet, og naar Sismaserne ere komne til Broen, vilde de standses af Sisbryderne og skrue sig op der. Nu er Spørgsmaalet, om Sisbryderne, der staae i Dyndbunden, kunne holde mod disse Masser; jeg troer det ikke, og Isen vil da altsaa styrte sig over Broen. Man kan ikke tage denne fra hinanden og lade Pontonnerne flyde; men selv om det kunde skee, vilde Isen dog blive liggende i Bæ af Broen og derved forarsage den en betydelig Skade; men hvorledes vil man saa bære sig ad, naar Overfarten er standset? Man vil da komme i stor Forlegenhed, medmindre man vil vedligeholde et Reservecærgelag ved Siden af Pontonbroen. — Jeg skal nu gaae over til at omtale et Punkt, som jeg allerede tillod mig at berøre issor ved denne Sags Behandling, idet jeg henvendte det høie Things Opmærksomhed paa, om ikke et saadant Foretagende vilde være til Hindrer for Skibsarten i Liimfjorden. Nu siges der vel i Anmærkningerne til Finantsloven: „At den Uleilighed, det kan volde for de Liimfjorden befarende Skibe at skulle passere en Bro, hvor der tidligere var aabent Farvand, ikke kan afgive nogen begrundet Indvending mod et for saa mange andre Interessers vigtigt Anlæg“, men jeg antager dog rigtignok, at det vil forarsage Skibsarten ikke blot Uleilighed, men ogsaa Tab og Fare; i alt Fald staaer der jo i Forslaget, at Skibe, som vilde passere Broen paa en Tid, da den ikke er aaben, skulle betale en Afgift, hvorved der dog altsaa ganske vist forarsages Tab for dem. Ministeriet vil jo uregtselig søge at gjøre den Ulempe, der forarsages Skibsarten, saa ringe som muligt, idet det foreslaaer, at Broen frit skal være